

Tempel

“Bor Gud da på jorden? Nej, himlen og himlenes himmel kan ikke rumme dig; hvor meget mindre da dette hus, som jeg har bygget! Vend dig til din tjeners bøn og bønfoldelse, Herre min Gud, og hør det råb og den bøn, din tjener beder for dit ansigt i dag. Lad dine øjne være åbne for dette hus nat og dag, det sted, om hvilket du har sagt, at dér skal dit navn være, og hør den bøn, din tjener beder vendt mod dette sted. Hør din tjeners og dit folk Israels bønfoldelse, når de beder vendt mod dette sted, hør den i himlen, hvor du bor, hør og tilgiv!”

(1. Kongebog 8:27-30)

Versene ovenfor er en del af en bøn, som den israelske konge Salomon bad ved indvielsen af templet i Jerusalem. Templet var centrum for gudsdyrkelsen i Israel. Det var der ikke noget usædvanligt i; langt de fleste af antikkens folkeslag kendte til templer som centrum for folkeslagenes gudsdyrkelse. Det særlige ved templet i Jerusalem var den opfattelse af Gud, det billede af Gud, der lå bag gudsdyrkelsen, hvad der kommet tydeligt frem i bønnerne. I Modsætning til de omkringliggende folkeslag havde man i Israel ikke et billede af en menneskelig gud, der var begrænset til et bestemt fysisk sted, men dyrkede tværtimod en Gud, som “himlen og himlenes himmel” ikke kunne rumme, en evig og uendelig Gud. Det ekstraordinære var så, at denne uendelige Gud havde givet et særligt fysisk kontaktpunkt, et bestemt sted, hvor hans manifesterede nærvær skulle være særligt synligt, et sted, hvor hans “navn” ville være, som det siges.

I tiden efter Jesu komme eksisterer templet ikke længere som et sådant fysisk kontaktpunkt. Men er der givet erstatninger for det? Det synes at være tilfældet, for i det Ny testamente bruges et billede af kirken som en “bygning” af mennesker, der holdes sammen af Kristus og “vokser til et helligt tempel i Herren” (Efeserbrevet 2:21). Templet er nu ikke længere en fysisk bygning, men den gruppe mennesker, som kirken består af.

Hvad betyder det? Mens templet før i tiden skulle være et særligt kontaktpunkt mellem Gud og mennesker, er det nu kirken, der er kontaktpunktet, det sted, hvor Gud på en særlig måde vil vise sig og være til stede. Og kirke betyder i denne sammenhæng en gruppe af mennesker, hvis fællesskab er centreret omkring Gud. Gruppen af mennesker, der danner kirken, kaldes da også for “bolig for Gud i Ånden”.

Hvis man tager det lidt alvorligt, betyder det, at kirken er noget af det mest spændende, der er endnu er skabt, et tempel af mennesker der kan mødes med Gud. Det er et privilegium at få lov til at være en del af det!